

1. Δηλώνουμε ευθύς εξαρχής ότι είμαστε αλληλέγγυοι με αυτή καθεαυτή τη διεκδίκηση «ανασών ελευθερίας» από το ζόφο της φυλακής. Όχι μόνο ο Ν. Ρωμανός, αλλά όλοι οι κρατούμενοι που διεκδικούν αντίστοιχες ανάσες έχουν την αμέριστη αλληλεγγύη μας. Από κει και πέρα όμως, διαφοροποιούμαστε ρητά τόσο από τον ίδιο, όσο και από το κίνημα αλληλεγγύης.

2. Η απεργία πείνας μέχρι θανάτου είναι ένα μέσο αγώνα με σημαντική ιστορία. Υιοθετείται κατά κανόνα ως έσχατο μέσο αγώνα κρατουμένων με την πλάτη στον τοίχο (και συνήθως με ένα κίνημα κρατουμένων να τους υποστηρίζει πολύμορφα), και μόνο όταν όλα τα προηγούμενα μέσα έχουν εξαντληθεί. Αυτό έχει να κάνει και με το γεγονός ότι η απεργία πείνας, ενώ γίνεται με σκοπό την αναγνώριση και το σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, από την ίδια τη φύση της υποβιβάζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια αφού παραμορφώνει τον απεργό και τον οδηγεί στα όριά του. Η χωρίς κλιμάκωση «απεργία πείνας μέχρι θανάτου» ενός και μόνο κρατούμενου (χωρίς δηλαδή ένα κίνημα κρατουμένων να τον υποστηρίζει) ήταν κατά τη γνώμη μας βεβιασμένη επιλογή. Οι δε παραλληλισμοί του Ν. Ρωμανού με τον Μπόμπι Σαντς του IRA και τον Χόλγκερ Μάινς της RAF είναι πέρα από ανυπόστατοι και βαθιά ιστορικιστικοί.

3. Η χωρίς κλιμάκωση «απεργία πείνας μέχρι θανάτου» του Ν. Ρωμανού εκβιάζει ούτως ή άλλως το κίνημα, πόσο μάλλον όταν συμπίπτει χρονικά, υπολογισμένα προφανώς, με τις μέρες του Δεκέμβρη. Διότι όταν τίθεται ζήτημα ζωής ενός κρατούμενου με το «ιστορικό» του Ν. Ρωμανού τις μέρες του Δεκέμβρη, η «συναισθηματική πανούκλα» κυριεύει τα υποκείμενα του αγώνα και οποιαδήποτε κριτική πολιτική επεξεργασία αντιμετωπίζεται ευθύς εξαρχής ως πολυτέλεια στην καλύτερη και ως εσχάτη προδοσία στη χειρότερη περίπτωση. Το ίδιο ισχύει και για το κοινωνικό σώμα εν γένει: το πολιτικό υποχωρεί κάτω από τόνους συναισθηματισμού, μελοδραματισμού και συγκινησιακής – ενοχικής ταύτισης διότι υπερισχύουν συγκεκριμένα γνωρίσματα (σχέση με Γρηγορόπουλο, ηλικία, ανυποχώρητη, ηρωική στάση κ.α.). Ένας τέτοιος αγώνας εξάλλου δύσκολα ανοίγει παράλληλα και σε άλλα ζητήματα, δύσκολα συνδέεται και με άλλους αγώνες, τόσο γιατί η περίπτωση είναι ατομοκεντρική και ιδιάζουσα όσο και γιατί το μείζον που επικαθορίζει όλα τα άλλα είναι η μέρα με τη μέρα κατάσταση της υγείας του απεργού και η διατήρηση της ζωής του. Επιπλέον, τίθεται κι ένα ζήτημα ηθικής τάξης ως προς τη σχέση μέσων – σκοπών, με την έννοια ότι ο Ρωμανός δεν δίστασε να εκμεταλλευτεί το φαντασιακό του Δεκέμβρη για να πετύχει τους -θεμιτούς- σκοπούς του.

4. Ένα μέρος του κινήματος, ειδικά σε περιόδους κάμψης και οπισθοχώρησης όπως η τωρινή, ψάχνει απεγνωσμένα για ήρωες (βλ. και την περίπτωση Μαζιώτη) και για εξεγερτικές αφορμές. Όλες οι κινήσεις του (ειδικά οι ντόμινο καταλήψεις του πολυτεχνείου, της ΓΣΕΕ και των δημαρχείων στα προάστια της Αθήνας και την υπόλοιπη Ελλάδα) δείχνουν ότι μάλλον θα ήθελε ένα νέο Δεκέμβρη, με μια ανταγωνιστική υποκειμενικότητα και ένα κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο όμως μίλια μακριά από το Δεκέμβρη του ’08. Η ιστορία πάντοτε επαναλαμβάνεται ως φάρσα έλεγε ο γερο-Κάρολος, «κοροϊδεύοντας» τους γάλλους επαναστάτες του 1848 που προσπάθησαν να αντιγράψουν αυτούς του 1789. Για να προλάβουμε τις όποιες ενστάσεις, δεν υποτιμούμε αυτή καθαυτή την κινηματική κινητικότητα και άμεση δράση σε όλη σχεδόν την επικράτεια, ειδικά αν τη δούμε ενταγμένη στο κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο των τελευταίων ετών. Η κριτική μας ξεκινά ένα βήμα μετά από αυτή την σε πρώτο χρόνο αναγνώριση. Δεν είμαστε όμως και πολιτικά μύωπες και φαντασμένοι για να μη βλέπουμε ότι ο τελικός συμβιβασμός επιτεύχθηκε όχι τόσο λόγω του κινήματος όσο λόγω της διαμεσολάβησης του δικηγόρου Ραγκούση, των γονιών του Ρωμανού και βέβαια του ΣΥΡΙΖΑ και των άλλων «δημοκρατικών δυνάμεων». Αν δούμε την εξέλιξη ρεαλιστικά και εκ του αποτελέσματος, η «Μαχητική Αναρχία», μην τηρώντας τις αποστάσεις που θα έπρεπε από την «κυβερνώσα Αριστερά», μάλλον έπαιξε το ρόλο της εμπροσθοφυλακής του ΣΥΡΙΖΑ και των πολιτικών σκοπών και επιδιώξεών του.

5. Ένα σημαντικό μέρος του κινήματος είναι βαθιά εμποτισμένο με την κουλτούρα του ηρωισμού και της προσωπολατρείας. Ο ήρωας είναι κατεξοχήν φιγούρα του δυτικού πολιτισμού και του φαντασιακού του. Έχει εξάλλου βαθιά συγγένεια με μια ειδικότερη πτυχή του, τον χριστιανισμό και τον Μεσσία-μάρτυρα. Ο ήρωας είναι σχεδόν Θεός, λατρεύεται και μνημονεύεται ως τέτοιος, αφού έχει «κότσια» (και συνήθως «αρχίδια») πέρα από το μέσο όρο, έχει απεριόριστες σωματικές και ψυχικές δυνάμεις, είναι ακούραστος, αδιάλλακτος, ασυμβίβαστος και αμετανόητος σε αντίθεση με τους κοινούς θνητούς. (Αυτο)θυσιάζεται στο όνομα μιας μεγάλης Ιδέας, στο όνομα όλων εμάς που οφείλουμε να νιώθουμε μικροί μπροστά στο μεγαλείο του. Ο ήρωας πεθαίνει πάντα με το όπλο στο χέρι ή στο αποκορύφωμα του τολμηρού και ανένδοτου αγώνα του. Είναι θύτης και θύμα ταυτόχρονα, είναι ένας μάχιμος πολεμιστής που ανεβαίνει τον προσωπικό του Γολγοθά.

6. Ένα σεβαστό μέρος του κινήματος δεν κάνει τίποτ’ άλλο απ’ το να αναπαράγει την κοινωνιολογική και πολιτισμική σταθερά των ύστερων καπιταλιστικών κοινωνιών του 20ου και 21ου αιώνα. Κανένας αναστοχασμός, καμία (αυτο)κριτική. Ποια είναι αυτή η σταθερά; «Η συρρίκνωση του Εαυτού στα απολύτως βασικά στοιχεία του, ο περιορισμός του σε μια κατάσταση διαρκούς πολεμικής ετοιμότητας. Και όπως σε κάθε πόλεμο, η επιβίωση μετατρέπεται σε πρωτεύουσα προτεραιότητα, τόσο πολύ μάλιστα που καθίσταται

αυτοσκοπός, παραβλέποντας την ανάγκη αναζήτησης οποιουδήποτε άλλου νοήματος πέραν της ίδιας της επιβίωσης. Η υγιής υπαρξιακή σχέση του ανθρώπου με το περιβάλλον του διαρρηγνύεται καθώς αυτός μετατρέπεται σε πολεμιστή: ανασφαλής, επιθετικός και καιροσκόπος, έτοιμος να κάνει το καθετί που πιστεύει ότι θα κατασιγάσει την ανασφάλειά του, ξεχνά πόσο βαθιά συνδεδεμένη είναι η μοίρα του με τη μοίρα των άλλων ανθρώπων και του ευρύτερου περιβάλλοντός του». Πρόκειται για τον «ελάχιστο εαυτό» κατά τον Κρίστοφερ Λας.

7. Ένα μέρος του κινήματος είναι αθεράπευτα θανατολάγνο. Υμνεί και δοξάζει τους νεκρούς του (βλ. χαρακτηριστικά την περίπτωση Φούντα) -δεν τους πενθεί όμως, κι αυτό αποτελεί ένδειξη της εργαλειακής, ιδεολογικής και πολεμικής τους χρήσης-αξιοποίησης. Πιστεύει ότι η βία, η καταστροφή και ο θάνατος είναι οι μαμμές της Ιστορίας. Οι νεκροί αγωνιστές χρησιμεύουν επιπλέον τόσο ως έγκληση σε όσους «δειλιάζουν» μπροστά στο «ιστορικό χρέος» τους και ως δείκτης ηθικής ανωτερότητας έναντι των «προσκυνημένων», όσο και για λόγους εσωτερικής συνοχής και ομοιογένειας. Αν δεν είχε νεκρούς, το κίνημα (ή τουλάχιστον το θανατολάγνο κομμάτι του) θα έπρεπε να τους εφεύρει, γιατί απ’ ό,τι φαίνεται είναι απαραίτητοι για τη συγκρότηση της ψυχικής του δομής.

8. Το κίνημα σχεδόν στο σύνολό του κάνει διακρίσεις όταν πρόκειται για αλληλεγγύη. Ο Ρωμανός είναι «αναρχικός σύντροφος», ένοπλος ληστής και αδελφικός φίλος του Γρηγορόπουλου. Τους μετανάστες «χωρίς χαρτιά» της Αμυγδαλέζας και τους Σύρους πρόσφυγες της πλατείας συντάγματος τους έφαγε το μαύρο φίδι -με κάποιες εξαιρέσεις που επιβεβαίωσαν τον κανόνα-, όταν έκαναν απεργία πείνας ζητώντας τα αυτονόητα, τις ίδιες μάλιστα μέρες με την απεργία του Ρωμανού. Το ίδιο μαύρο φίδι έφαγε και το θάνατο στις 6/11 χρόνια ασθενούς μετανάστη κρατούμενου στο κέντρο κράτησης της Αμυγδαλέζας λόγω ανύπαρκτης ιατρικής περίθαλψης, αλλά και την αυτοκτονία στις 29/11 μιας από τις οροθετικές που είχαν συλληφθεί και διαπομπευθεί την άνοιξη του 2012.

9. Το Θέαμα έκανε «πάρτυ» με την περίπτωση Ρωμανού. «Όλη η Ελλάδα» μιλούσε για τον Ρωμανό με όρους κάθε άλλο παρά πολιτικούς. Ακόμα όμως κι όταν ήταν/γίνονταν πολιτικοί, εγκλωβίζονταν σε πλαίσια ήδη ναρκοθετημένα από τις μηχανές της πληροφορίας, τις μηχανές της κοινωνίας του ελέγχου. Όλοι είχαν μια περισπούδαστη άποψη: απόψεις «προοδευτικές», «δημοκρατικές», «ανθρωπιστικές», «συντηρητικές», «αυταρχικές», «νομοκρατικές». Απ’ όλα είχε το μπλέντερ του Θεάματος. Μέχρι και το Κόμμα εξέδωσε ανακοίνωση. Ο Ν. Ρωμανός, έλεγε, έχει «δικαίωμα στη μόρφωση». Το όλο πράγμα θα ήταν για γέλια, αν δεν ήταν τόσο καίριας σημασίας για τη ζωή και το θάνατο ενός κρατούμενου απεργού πείνας. Το μεγαλύτερο σόου βέβαια το έδωσαν η κυβέρνηση «του νόμου και της

τάξης» από τη μία και η μελλοντική κυβέρνηση των «δημοκρατικών δικαιωμάτων» από την άλλη, ήτοι ο ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τους οργανικούς διανοούμενούς του. Μελετημένη επικοινωνιακή διαχείριση -για την επίτευξη πολιτικών σκοπών- ενός αγώνα που de facto θα ξέφευγε από τον έλεγχο του απεργού και θα γινόταν μπαλάκι στο τερέν του Θεάματος. Όταν όμως μιλά η Εξουσία, ο μόνος αποτελεσματικός τρόπος απενεργοποίησης του Λόγου της δεν είναι να της αντιμιλάς με λόγια και με έργα, αλλά να αιφνιδιάζεις τον αντίπαλο και να αλλάζεις τους όρους του «παιχνιδιού» αναθεωρώντας και ανανοηματοδώντας τις πρακτικές σου και μεταστρέφοντας το πεδίο όπου διεξάγεται η στημένη συζήτηση.

10. Η έγκληση προς το «κακό εκδικητικό κράτος» που δεν χορηγεί άνευ όρων εκπαιδευτικές άδειες, «ως νομικά θα όφειλε», σε αμετανόητους και ορκισμένους εχθρούς του, που δεν τηρεί τους νόμους του κοινοβουλίου ή τους ερμηνεύει κατά το δοκούν (όπως εδώ, όπου αρνείται τη χορήγηση εκπαιδευτικών αδειών σε κάποιον κατάδικο επειδή ταυτόχρονα είναι και υπόδικος για άλλα αδικήματα) βρωμάει ηθικισμό, δημοκρατισμό, νομικισμό και αριστερίλα. Η «δουλειά» του κράτους ως μηχανισμού είναι να ρυθμίζει τη γενική υπαγωγή στην κοινωνική – πολιτική – οικονομική – πολιτισμική – ανθρωπολογική συνθήκη όπου κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις είναι το κράτος και το κεφάλαιο, και βέβαια να ενισχύει, να αναπαράγει και να διαιωνίζει ποικιλοτρόπως τη συνθήκη αυτή. Το κράτος είναι αφενός μια ετερόνομη και αλλοτριωτική κοινωνική σχέση, που προϋποθέτει την εθελοδουλεία, την ανάθεση και την αναγωγή της κοινωνικής πολλαπλότητας στο Ένα (τον χομπσιανό Λεβιάθαν), και αφετέρου ένα «apparatus», ένα εργαλείο-μηχανισμός που προσπαθεί αέναα να εγκολπώσει στην κλειστή ολότητά του και να διακυβερνήσει κάθε επιμέρους πτυχή του κοινωνικού. Όταν κάποτε απαλλαγούμε από το -στην ουσία φιλελεύθερο- φαντασιακό ότι το κράτος διακρίνεται απόλυτα από την κοινωνία και ότι «απλά» καταστέλλει την κοινωνία όπου και όταν αυτό απαιτείται, θα δούμε καθαρά ότι η απενεργοποίηση της κρατικής ρύθμισης προϋποθέτει μια διαφορετική στρατηγική, πολύ λιγότερο χοντροκομμένη. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι σε επίπεδο τακτικής δεν πρέπει να διεκδικούμε ή να απαιτούμε από το κράτος, ούτε ότι πρέπει να απεμπολούμε τα δικαιώματα του πολίτη παρά τον αφηρημένο και ισοπεδωτικό της κοινωνικής ετερογένειας και πολλαπλότητας χαρακτήρα τους. Σε επίπεδο τακτικής πάντα, τα παραπάνω είναι αφενός αναπόφευκτα αλλά και αναγκαία για τη διατήρηση της ζωής και της αξιοπρέπειας στις κοινωνίες όπου ζούμε και αφετέρου μας δίνουν την ευκαιρία να συνειδητοποιήσουμε τη συλλογική μας δύναμη, μας κρατούν σε μια αγωνιστική εγρήγορση και μας δίνουν αυτοπεποίθηση ιδίως όταν πετυχαίνουμε κάποιες μικρές νίκες. Δεν είναι λοιπόν καθόλου αναξιοπρεπές και αντεπαναστατικό να πράττουμε τα μεν και να επικαλούμαστε τα δε. Είναι εντελώς άλλο όμως η πολιτική στάση μας να εξαντλείται σε μια, έστω και μαχητική, υπεράσπιση των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και σε μια νομικιστική έγκληση προς το αυταρχικό και «τιμωρητικό» κράτος.

Κάτι τέτοιο θα μας εξομοίωνε αυτομάτως με τους φιλελεύθερους ή τους σοσιαλδημοκράτες. Η τακτική οφείλει πάντοτε να βρίσκεται σε μια διαλεκτική σχέση με την πολιτική στρατηγική που έχουμε για τον κοινωνικό μετασχηματισμό.

11. Το κράτος δεν εκδικείται τους ένοπλους εχθρούς του, όπως νομίζουν οι θιασώτες και οι οπαδοί του ένοπλου αντάρτικου. Μα τότε γιατί τους αντιμετωπίζει έτσι, θα σπεύσουν να ρωτήσουν κάποιοι καλοπροαίρετα, κάποιοι μη δογματικοί-φανατικοί; Το κράτος δεν εκδικείται κατά τη γνώμη μας. Είναι ένας απρόσωπος, γραφειοκρατικός, συγκεντρωτικός μηχανισμός που διατηρεί το μονοπώλιο της βίας. Η εκδίκηση προϋποθέτει πιο χαλαρές δομές και σχέσεις που είναι σε θέση να προσωποποιήσουν την αντιδικία και τη σύγκρουση. Η διακριτική μεταχείριση των ένοπλων είναι μέρος μιας πολύ ευρύτερης θεαματικής βιοπολιτικής διαχείρισης και ρύθμισης. Τι λέει το κράτος όταν αρνείται την ισονομία ή την επιείκεια στους ένοπλους; Σε ποιον απευθύνεται; Στους ίδιους τους ένοπλους; Κατά τη γνώμη μας, απευθύνεται στο κοινωνικό σώμα, μιλάει στους υποτελείς ως ο αυστηρός ποιμένας και ο μεγάλος εγγυητής, και τους λέει: είμαστε εδώ για να μεριμνήσουμε για την κοινωνική ειρήνη, ομαλότητα και σταθερότητα που απειλούνται και βάλλονται πανταχόθεν· η νομιμότητα δεν ορίζεται άπαξ δια παντός αλλά είναι ρευστή και προσαρμόζεται ανάλογα με τις περιστάσεις και τις συγκυρίες· οποιαδήποτε παρέκκλιση (και όχι μόνο η ένοπλη) από τη διαρκώς ανασυγκροτούμενη κανονικότητα ενδέχεται ισχυρά να αντιμετωπιστεί αυστηρά και διακριτικά, αλλά εσείς μην ανησυχείτε γιατί είστε και θα συνεχίσετε να είστε «τα κανονικά παιδιά»· η πατρίδα έχει ανάγκη από υπεύθυνους πολίτες που καταλαβαίνουν την κρισιμότητα της κατάστασης και παίρνουν ενεργή θέση απέναντι στο χάος που απεργάζονται σκοτεινές δυνάμεις. Η κρατική διακυβέρνηση ενδιαφέρεται να συγκροτήσει μια θετική-παραγωγική υποκειμενικότητα. Ο εκφοβισμός και η καταστολή δεν ήταν ποτέ αρκετά (από μόνα τους) για την αναπαραγωγή του Υπάρχοντος.

12. Η ψήφιση της τροπολογίας Αθανασίου στη βουλή και η συνακόλουθη λήξη της απεργίας πείνας από το Ν. Ρωμανό δεν φαίνεται νίκη στα δικά μας μάτια, παρά μόνο (που δεν είναι βέβαια καθόλου λίγο για μας) με την έννοια ότι ο Ρωμανός είναι ακόμα ζωντανός. Το ότι ΖΕΙ είναι ΝΙΚΗ. Με τους όρους όμως που είχαν τεθεί εξαρχής -αλλά και στην πορεία- από τον ίδιο τον απεργό, νίκη νομίζουμε θα ήταν μόνο μια χορήγηση των εκπαιδευτικών αδειών χωρίς τηλεδιασκέψεις και «βραχιολάκια». Κάτι τέτοιο όμως δεν θα γινόταν επ’ ουδενί αποδεκτό από το κράτος, και αυτό ήταν προφανές για όποιον είχε μια στοιχειώδη εποπτεία της πολιτικής πραγματικότητας και των κοινωνικών συσχετισμών που έχουν διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια. Από την ίδια την απεργία πείνας με τον τρόπο που έγινε λοιπόν δεν έμεναν άλλα περιθώρια κατάληξης πέρα από έναν συμβιβασμό (προς όφελος του κράτους αλλά και του κρατούμενου με έναν αντεστραμμένο τρόπο) ή τον θάνατο. Κι επειδή το ανθρώπινο

μυαλό αρχίζει και παίρνει διαφορετικές στροφές όταν πλησιάζουν οι ανεπανόρθωτες βλάβες του οργανισμού και στο βάθος διαφαίνεται ο θάνατος, ο Ρωμανός, βλέποντας όλο αυτό το διάστημα την, κατ' ευθεία αναλογία με τη δική του σκληρή γραμμή, σκληρή γραμμή του κράτους -αναμενόμενη για εμάς-, αναγκάστηκε να δεχθεί την ύστατη συμβιβαστική πρόταση (δηλαδή την τηλεδιάσκεψη, που είχε απορρίψει λίγες μέρες νωρίτερα ασκώντας ορθώς κριτική στην τεχνολογία στην υπηρεσία της κυριαρχίας, και το «βραχιολάκι»), και καλά έκανε βέβαια από την άποψη ότι η ζωή έστω και με «βραχιολάκι» δεν παύει να είναι ζωή. Η κατάληξη της απεργίας αυτής ήταν λοιπόν κατά κάποιο τρόπο ήδη ναρκοθετημένη από τον ίδιο τον απεργό. Ο Ρωμανός αυτοεγκλωβίστηκε στην ίδια τη σκληρή γραμμή την οποία είχε θέσει εξαρχής στον εαυτό του και ένιωθε -κακώς κατά τη γνώμη μας- υποχρεωμένος να ακολουθήσει. Και η μόνη έξοδος διαφυγής από το αδιέξοδο ήταν να δεχθεί την τροπολογία που με μεγάλη χαρά ψήφισαν οι κρετίνοι της βουλής, αφού τους δόθηκε η ευκαιρία να επιταχύνουν την εφαρμογή του μέτρου της τηλεδιάσκεψης και του γεωεντοπισμού που εδώ και καιρό προετοίμαζαν (βλ. νόμο Ρουπακιώτη). Βρήκαν ευκαιρία να περάσουν στην πράξη «χωρίς ν' ανοίξει ρουθούνι», «χωρίς να τρέξει κάστανο», διότι σε άλλη περίπτωση νομίζουμε ότι οι κρατούμενοι και όχι μόνο θα είχαν αντιδράσει σε ένα τέτοιο μέτρο, που ανοίγει το δρόμο για «βραχιολάκι» και σε αδειούχους, σε κατ' οίκον περιορισμό και άλλες κατηγορίες κρατουμένων, και μελλοντικά και σε καταδικασθέντες για ήσσονος ποινικής απαξίας αδικήματα. Φτάσαμε λοιπόν στο φαινομενικά παράδοξο σημείο η απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού να επιταχύνει την εφαρμογή μέτρων που είναι αυταρχικά με ένα φιλελεύθερο τρόπο. Δεν είναι ο παλιός καλός αυταρχισμός, αλλά ο τεχνολογικά φιλελεύθερος αυταρχισμός. Δεν είναι το πανοπτικόν αλλά το συνοπτικόν το νέο μοντέλο της Εξουσίας. Δεν είναι ο Όργουελ αλλά ο Χάξλει ο «προφήτης» της εποχής μας. Ο κρατούμενος θα βγαίνει από τη φυλακή μεν, θα χαλαρώνει από το περίκλειστο της φυλακής και το άγρυπνο βλέμμα του δεσμοφύλακα, αλλά η ζωή του εκτός των τειχών θα είναι ολόκληρη μια φυλακή. Ο κρατούμενος με «βραχιολάκι» θα εσωτερικεύει το βλέμμα της Εξουσίας ακόμα κι αν δεν παρακολουθείται διαρκώς, και ταυτόχρονα θα νιώθει ότι έχει μια κάποια ελευθερία κινήσεων. Το συνοπτικόν δεν καταναγκάζει, δεν ασκεί μια από τα πάνω επιβολή, αλλά «απελευθερώνει» το υποκείμενο με έναν παραγωγικό για την Εξουσία τρόπο. Τι λέει το συνοπτικόν στην περίπτωση των κρατουμένων; Δεν χρειάζεται να υπακούς στις διαταγές του δεσμοφύλακα, πειθαρχείς από μόνος σου. Δεν χρειάζεται να σε περιορίζει κανείς, αυτοπεριορίζεσαι. Δεν χρειάζεται να σε επιτηρώ διαρκώς, να πληρώνω μισθούς σε δεσμοφύλακες, να πληρώνω για το φαγητό σου, το κόστος μετακυλίεται σε σένα «ελεύθερε» κρατούμενε. Με το «βραχιολάκι», η Εξουσία βγαίνει από τα τείχη της φυλακής και απλώνεται παντού, σε κάθε πτυχή της ζωής του κρατούμενου. Το «βραχιολάκι» είναι η επιτομή της βιοπολιτικής ρύθμισης και της κοινωνίας του ελέγχου. Αν όμως αυτό είναι πολιτική νίκη σύντροφοι και συντρόφισσες, τότε τι είναι άραγε ήττα;

Οι σύντροφοι και συντρόφισσες που συζήτησαν και έγραψαν αυτό το κείμενο αρνούνται να προσαρμοστούν στην κινηματική κανονικότητα που δεν αφήνει χώρο στην κριτική, τη διαφωνία, τον αναστοχασμό και την ελευθερία της σκέψης. Σε ένδειξη διαμαρτυρίας, αρνούνται επίσης να υπογράψουν αυτό το κείμενο με κάποιο ευφάνταστο όνομα.

Δεκέμβριος 2014

Πηγή:indymedia